

han for Resten var nødsaget til at sige, at jeg troede selv paa det. Det vilde ogsaa være for haardt, hvis han sagde noget andet og saa udnævnte mig til Dommer. Derfor var han saa elskværdig at sige, at jeg troede selv paa det, og desaaarsag kunde han forsvare at udnævne mig til Dommer. Men jeg finder det dog lidt dristigt af ham at udnævne en Mand til Dommer, som har saadanne Vrangforestillinger, hvad det ærede Medlem jo mener, jeg har. Saa meget mere dristigt er det, som det ikke er rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at jeg gav det Udseende af, at jeg blev udnævnt lige fra Amtmand til Dommer; jeg sagde tydeligt: om end jeg i Forvejen var Overretsassessor. Udnævnelsen var maaske formel for nogles, men ikke for alles Vedkommende, ikke alle gik over i de nye Stillinger. I alt Fald skulde ingen have faaet mig til den nye Stilling — der skulde jo kongelig Udnævnelse til — at udnævne en Mand, som havde afgivet en urigtig Forklaring, og som var i den Grad paa Vildspor, at han tilbød at bekræfte den med Ed. I Ringsted vilde det ærede Medlem ikke bekræfte sin Forklaring med Ed, fordi han havde for stor Respekt for Edens Hellighed; jeg har ikke i Dag hørt noget til, hvorledes han stiller sig til dette Spørgsmaal.

Der næst sagde det ærede Medlem til Slutning, at det Udbytte, jeg havde haft af den færøse Kommission, var det, som det ærede Medlem af Landstinget Hr. Herman Trier havde angivet. Jeg indrømmer, at den Karakteristik lød ikke kønt, men man maa huske paa, at den kom fra et Mindretal og fra det ærede Medlems Meningsfæller. Ellers maa jeg sige, at jeg er ganske godt tilfreds med det, jeg opnaaede, jeg opnaaede noget, som vist ønsket for første Gang i Danmarks Historie, nemlig at en Konseilspræsident har faaet følgende Attest: „Idet Tinget efter at have hørt Justitsministerens Forklaring slaar fast, at Ministeren i sin Besvarelse af Forespørgselen den 20. Marts 1918 har fortiet væsentlige Omstændigheder ved den omsprungte Sag for Tinget og dermed for Offentligheden samt givet en vildledende Fremstilling af faktiske, ham bekendte Forhold — og idet Tinget som Følge heraf maa udtale, at det herefter ikke til Erklæringer, afgivne af Justitsministeren, vil kunne nære den Tiltro, som er fornøden for en Mand i hans høje Embedsstilling —, gaar Tinget over til Dagsordenen“. Jeg tror ikke, der er mange, der har opnaaet saa meget i en Sag, som det, at faa denne Attest hæftet paa en tidligere Konseils-

præsident. Jeg kan i den Anledning slutte mig til det ærede Medlem Hr. Rode, naar han siger, at Meninger, som var i Modstrid med Kendsgemningerne, kan ikke vinde frem. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Zahle nogen Sinde vil faa den Anskuelse frem, at jeg intet har opnaaet i den færøse Kommission. Jeg tror i alt Fald, der er opnaaet saa meget, at det danske Folk har faaet Øjnene op for, hvorledes man tidligere regerede Landet, at det ikke altid var ved sandfærdige Erklæringer. Denne Udtalelse af Landstinget er tilstrækkelig kraftig. At jeg har faaet dokumenteret, at en tidligere Minister her i Rigsdagen kunde staa med et Telegram i Haanden fra de færøse Embedsmænd og oplæse det forkert og med sit eget Telegram — det første Telegram gengav han nogenlunde efter Hukommelsen, men dog saaledes, at alle væsentlige Punkter blev konsekvent udeladt —, som han havde afsendt til Embedsmændene paa Færøerne, umiddelbart før Forhandlingerne i Landstinget begyndte, og som han oplæste, men ikke saaledes at det stemmede med det, vi fik oppe paa Færøerne, er jeg ogsaa ganske tilfreds med. Jeg ser, at det ærede Medlem ligeledes er det, saa er vi begge tilfredse.

Det ærede Medlem holder saa meget af at tale om den haarde Haands Politik, at den skal man ikke anvende overfor Færøerne. Det er rigtigt, det skal man absolut ikke, men man skal anvende en forstaaende Politik, den bestemte Haands Politik. Og saa Rigsdagen er en Gang blevet advaret af en Mand, som kunde gøre det langt bedre end jeg, fordi han havde Socialdemokraterne paa sin Side. Jeg havde derfor haabet, da jeg læste hans Tale, at den vilde have gjort større Virkning. Han havde sat sig godt ind i Forholdene og udtalt sig aabent derom, men hvad blev Resultatet? Uagtet han satte hele sin Kraft ind paa at oplyse den danske Rigsdag herom, kom der dog ikke noget rigtigt ud af det, og hvorfor ikke? Fordi han havde en Modstander i den færøse Folketingsmand, som stod under den forhenværende Konseilspræsidents særlige Bevaagenhed. Det gik saa vidt i den danske Rigsdag, at den Dag, man diskuterede Spørgsmaalet angaaende Politikkens paa Færøerne, stod Færøernes Folketingsmand op og sagde til det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Randers Amt): Det er ikke rigtigt, hvad De der siger, og saa oplæste han Selvstyrepartiets Program. Men han tog desværre fejl. Det var ikke Selvstyrepartiets Program, han læste op; han læste op et